

Az SZDSZ, gyűlölete gettójában

nyitáson delundban felülhöz SZDSZ-es antionomito gyűlölködésről

A polgári oldal lehengerlő győzelmét hozó dabasi választások eredményei (a szélsőséges, antiszemita Thürmer Munkaspártjának voksai nyilván az MSZP-t erősítették) csak részben támasztották alá a Demokrata közvélemény-kutatási adatait. Az igaz, hogy az összképet tekintve sokkal jobban egyezik felmérése a tényleges támogatottsággal, mint a hivatásosan közvélemény-kutatásokkal foglalkozó cégekéi, akárcsak az 1998-as választások esetében is, de hetilapunk az SZDSZ tényleges támogatottságát felülmérte – nem csak Dabashoz, de a többi közvélemény-kutatók eredményeihez képest is. Valódi rejtélyről van szó, hiszen e hetilapot nehéz vádolni e gyűlöletelvű párt iránti szimpátiával.

LOVAS ISTVÁN

Az SZDSZ mindenesetre érzékelhetően oda kerül, ahová való. Annak a gyűlöletnek a gettójába, amelyet maga épített. Amikor a holdudvarába tartozó hangadói leírják, hogy ők jobban gyűlölnék bennünket, mint mi őket, vagy hogy a kormány, illetve a Fidesz vezetőinek meggyilkolása nemzeti érdek, vagy amikor mindenkit nyilasnak neveznek, aki *Pető Ivántól* vagy *Bauer Tamástól* jobbra áll, akkor egy-egy további kulcsfordításra zárják rácsos, egyre szűkülő gettójuk ajtaját, ahol egymást bátorítva nyugtatgatják magukat azzal, hogy Magyarországon már csak ők szakonképesek. A teljes 3 százalékos támogatottságukkal. Egyébként nem értik, a jobboldal őket nem gyűlöli, hanem egyszerűen mérhetetlenül undorodik tőlük. A levesbe hullott svábbogarat sem gyűlölik svábbogaras helyeken, egyszerűen undorodva lötytyintik ki a levest, és mossák el a tányért. Majd hívják a szakszolgálatot. A jobboldal undorodik tőlük, mert képtelenek a szeretet pozitív princípiumát mint konstruktív erőt megérteni. Azt hiszik, a gyűlölet – mely rövid távon kétségkívül szórakoztatóbb újságírói témának, mint bármilyen pozitív erő – a nyerő és univerzális elvként világképet helyettesíthet. Azt hiszik és hitték, a választók nem veszik észre, hogy zsigereik parancsolta reakcióik politikai köntösbe megjelenített megnyilvánulásain a választók soha nem látnak majd át. Azt hiszik, a választók valóban elhiszik, ha azt állítják, nekik szakmai vagy gazdasági kifogásaik vannak mindazon film, előadás, ünneplés ellen, amely e nemzet önbecsülését emeli, holott ma már nehéz az országban olyan tájékozatlant találni, aki ne tudná, feneketlen magyargyűlöletük mozgatja őket. Ugyanis velük az a baj, hogy minden szereplésük iránya tévedhetetlenül előre jelezhető. Tudni lehet, hogy számunk megjelenésének napján mit gondolnak és mit tesznek. Hogy miként igye-

keznek ismét „betartani” ennek az országnak. Hogy emberjogi szervezeteik miként állítanak össze tanulmányokat, amelyeket majd fel lehet használni ennek az országnak emberjogtipróként, balkániként, rasszistaként és antiszemitaaként való beállítására. (Miközben Franciaországban, Németországban és az Egyesült Királyságban zsinagógákat égetnek.) Hogy milyen érvek lesznek egy nyelvtörvény ellen. Hogy milyen érvek lesznek minden ellen, ami a nemzeti színezetet, a demokratikus rendet erősíti, a születési arányt növeli, a határokon túli magyaroknak előnyt biztosít. Erre tették fel teljes egzisztenciájukat, teljes életüket. Ez a szakmai életük, szabad idejük, baráti, társasági és házasetük tartalma és célja. Gyűlöletükkel fekszenek, gyűlöletükkel kelnek és gyűlöletükkel esznek. Gyűlölettel adatolnak, írják cikkeiket, tartanak előadásokat dísztermekben, kávéházakban, egyetemi katedrákon. Gyűlöletet terjesztenek maguk körül, és gyűlölettel fertőznek. De – talán isteni csoda folytán – a társadalom (és itt nem annyira a tudatosan gondolkodókról van szó) valamilyen immunitást termelt ki, sőt ellenszert. Egyszerűen nem hajlandó átvenni destruktív gyűlölködésüket, defetistává válni, ha nem a volt véreskezű párt kleptokráciája van hatalmon, melynek ők, a szabaddemokraták, annak kulturális és mediátikus haszonélvezői. Nem hajlandó lógó orral, leszegett szemmel maga elé vagy borospoharára meredve „rohadtorbánozni”, *Demszky* kutyaszaros, köpetes környezetébe olvadni és elmondani, hogy itt mindennek vége, és innen vagy menni kell vagy rájuk szavazni. A millennium éve is jól jött. Sőt. Az utóbbi időben kezd minden jól jönni. Nemcsak a kitűnő gazdasági eredmények miatt lehetővé vált minimálbéremelés (amelyről úgy cikkeztek annak bevezetése előtt, hogy eredményeként vállalkozások sora megy majd tönkre, és amely ellen még az exállampárt szakszervezeti gengszterei is kampányoltak,

elfelejtve, hogy saját demagógiájuk szerint pontosan a fordítottja lenne a feladatuk), az ösztöndíjak, a családtámogatás, a lakásépítési támogatás, a nyugdíjemelés, az autópálya-építés magyar kézbe vétele, a maffia elleni küzdelem erősítése is jól jött. De még az árvíz katasztrófája sem azokon segített, akik politikai gettójuk melegében dözsölték kezüket, hogy ez majd „jól beb...” Az Orbán-kormánynak. Nem, ma már Magyarországon csak annyian hiszik el, hogy a *Horn*-kormány ugyanolyan mértékben segített volna az árvíz utáni újjáépítésnél, mint ahányan még mindig várnak a demagóg Gyulának a nyugdíjasok ingyen Malév-jegyre vonatkozó ígérete beteljesülésére.

Jellemző volt a dabasi győzelem után a napilapok publicisztikája. *Eörsi István*, az SZDSZ-es funkcionárius – aki idézőjelet hazudik mások által nem mondott szövegek szerzősítéséhez (legutoljára *Stifner Gáborral* tette) – Különös megdicsőülés címmel az átláthatatlan finanszírozású Népszava (látott valaki trolin Népszavát olvasni? – kérdezte egy trolibuszon olvasó ismerősöm) véleményoldalán kedvenc témájáról írt. Az antiszemitizmusról. Minek kapcsán? *Csurka* egy 1994-es előszója kapcsán. De mindegy. A lényeg, hogy ebből a lapszámból se maradjon ki az antiszemitizmus témája (a hétfői Magyar Hírlapéból sem maradt ki, *R. Székely Júliának* köszönhetően). A cikk konklúziója, az utolsó mondatban (olvasóink megnyugtatására: elmentén a balliberális *Eörsivel*, nálunk az idézőjelek idézőjeleket jelentenek, vagyis a szöveg autentikus): „Ha *Csurka* tervei valóra válnak, egy balkáni leprateleppel gazdagítjuk majd földrészüink arculatát.” Ha van még e lapnak olvasója a „körön” kívül, amely annak publicisztikáira is vevő (ismétlődő aláírású olvasói leveleiből láthatóan nem sokan), lassan felteszi a kérdést: minek a fáradság egy egész cikket megírni (az érte kapott flekkdíjon felül): a mantraként ismételt végkicsengésért?

Másrészt még hálások is lehetünk *eörsinek* (ő *Sasvári Szilárdot* szereti kisbetűvel írni, mert az eszédeses vudu-újságírás hiedelme szerint egy képzeletbeli kötötűnek az áldozatba szúrása valódi döfés), hogy nem a régebbi múltba ment vissza antiszemita példáért. Mint tette ezt április elején a Central Europe Review című, térségünkre szakosodott honlap, amelynek neve az internetes keresőgépek találatai szerint túlságosan gyakran kötődik *Soroséval*. A CER *Liszt Ferencben* találta meg

a galádul antiszemitát, hogy a mai Magyarországon üssön, mert kevésnek találta egyéb, a magyarok cigányellenességéről írt cikkeinek méregtartalmát. Úgy látszik, legújabban valahogy „benne van a levegőben” a múltban keresés, sőt a zenei múltban keresés az eszdeeszesek által belföldön és külföldön oly nagy elánnal épített antiszemita, anticigány jelenünk ostromozása ügyében: a New York Times című liberális napilap április 1-jei száma *Bartókon* üt: „Bár Bartók nagy ember volt, és briliáns gondolkozó, gondolatait ebben a témában ma visszataszítónak tartjuk. Bartók kutatása a tiszta magyar zene után csak akkor tartható fenn, ha összehasonlítjuk az általa gyűjtött anyagot valami tisztátalannal, ami Bartók számára a romazené létezése”, írta *Michael Beckerman*. Ha ez Magyarország ellen így megy, nyilván Németországot majd *Luther* őrjöngően antiszemita traktátusának felmelegítésével támadják majd. Nem fogják, mint ahogyan *Wagner* fajelméletével sem ütnék a mai Németországon, és Németországban elképzelhetetlen lenne, hogy zsidókat hecceljenek fel strasbourgi menedékkérésre, annak ellenére, hogy ott a düsseldorfi pályaudvaron fél tucatnál több zsidó származású bevándorlót robbantottak fel. És az is elképzelhetetlen lenne, hogy Németország 80 milliós népéből össze lehetne kaparni negyvenet, akik hálálkodnának, ha a franciák bosszúból egy ilyen hipotetikus kivándorlás esetén menedéket is adnának a robbantásos áldozatokra mutogató német polgároknak.

A rasszista franciák... Mert ha a nemzetközi sajtóban Liszttel lehet ütni a mai Magyarországon, talán szabad idézni a francia rasszizmus példajaként azt, hogy 1915-ben a francia *Edgar Bérillon* „felfedezte”, hogy – és most nem **eörsiféle** idézőjelbe tett idézet következik – a briliáns *Paul Johnsonnak* A modern kor – A huszadik század igazi arca c. kötetéből, aki és amely könyv már eddig is oly sok gyűlöletet váltott ki balliberális oldalon – „a németek belei kilenc lábbal hosszabbak, mint bármely más emberi lényéi, s emiatt polychesiára és bromidrózisra (túlzott székelésre és testszagokra) hajlamosak”. És azért tegyük hozzá a rögtön utána következő két mondatot is, az ostor zárójelbe tett csattanásával egyetemben: „Párizs nemcsak a karteziánus ész világfővárosa volt, hanem egyszersmind az asztrológia, a pseudo-orvostudomány és az áltudományos vallásosság központja is. Franciaországban erős racionalizmusellenes kultúra létezett (s tulajdonképpen létezik mind a mai napig).” Hogy mások kölcsönösségi alapon miként ítélik meg a franciákat polychesia és bromidrózis ügyében, arra Johnsonnál nincs adat. ■